

HELENA SŁOTWIŃSKA

ŻYCIE I DZIAŁALNOŚĆ NAUKOWO-DYDAKTYCZNA KS. PROF. DRA HAB. WŁADYSŁAWA GŁOWY

Władysław Głowa urodził się 15 lutego 1940 r. w Kobylanach, w dzisiejszym województwie podkarpackim, jako syn Mieczysława i Emilii z domu Sajdak. Ojciec we wrześniu 1939 r. poszedł na wojnę, z której już nie wrócił. Wiadomo tylko, że walczył jako żołnierz w Armii gen. Andersa pod Monte Cassino, gdzie został ranny. Wobec tego cały trud wychowania Władysława i jego brata Edwarda przeszedł na matkę, która zaszczerpiła w nich zdrową religijność, miłość do Ojczyzny i dużą wrażliwość na ludzką krzywdę. Od 1946 do 1953 r. Władysław był uczniem miejscowej Szkoły Podstawowej, a po jej ukończeniu został przyjęty do Liceum Ogólnokształcącego w Krośnie, gdzie po czterech latach, tj. w 1957 r., zdał maturę. Jako młody człowiek marzył o studiach w Wojskowej Akademii Medycznej, ale ostatecznie nie mógł się na nie zdecydować, znając uzależnienie tej Uczelni od panującego reżimu komunistycznego. Poza tym, będąc od najmłodszych lat ministrantem, odczuwał także drugie powołanie, do innej służby... mundurowej. Po ostatecznym odczytaniu powołania podjął studia filozoficzno-teologiczne w Instytucie Teologicznym w Przemyślu, w latach 1957-1964, jako alumn tamtejszego Seminarium Duchownego. W latach 1960-1962 studia te musiał przerwać, gdyż w ramach represji ówczesnych władz państwowych został wcielony do wojska. Zasadniczą służbę wojskową odbywał najpierw w Ciechanowie, a następnie w Warszawie w Kompanii Wartowniczej na Cytadeli. Tutaj, jako alumn Seminarium Duchownego, spotkał się z kolejną represją: ponieważ był w Kompanii Wartowniczej w Warszawie, przysługiwało mu wcześniejsze zwolnienie do cywila, czyli w kwietniu, jednakże w tym czasie, gdy jego koledzy przywozili sobie z domów cywilne ubrania, on wraz z drugim klerykiem został przeniesiony do Jednostki Wojskowej w Ciechanowie – w ten sposób wydłużono im służbę wojskową o dalsze sześć miesięcy, czyli do października 1962 r.

Po otrzymaniu święceń kapłańskich w 1964 r. został skierowany do pracy duszpasterskiej w charakterze wikariusza w parafii Majdan Królewski. Po dwóch latach pracy parafialnej, w 1966 r., ówczesny ordynariusz przemyski, bp Ignacy Tokarczuk, skierował go na studia pastoralne w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. W październiku 1966 r. został immatrykulowany na tę Uczelnię, a w 1969 r. – po napisaniu rozprawy pt. *Krzyż ołtarzowy w Kościele na Zachodzie i w Polsce* – otrzymał stopień magistra teologii (sekcja pastoralna, kierunek homiletyczno-liturgiczny). W tym samym roku rozpoczął studia doktoranckie, ale już w kolejnym roku musiał wrócić do diecezji, aby od września 1970 r. podjąć obowiązki wykładowcy liturgiki w Instytucie Teologicznym w Przemyślu i rektora kościoła w Ostrowie koło Przemyśla. W tym czasie wielokrotnie był szykanowany i zastraszany przez przedstawiciela milicji z Rzeszowa, przedstawiającego się jako Dziok Stanisław, który chciał go uczynić agentem w sprawach dotyczących Przemyskiego Seminarium Duchownego. Kontynuując równocześnie studia doktoranckie, w 1974 r. uzyskał stopień doktora teologii na podstawie rozprawy *Kult św. Wacława w diecezji krakowskiej w świetle przedtrydenckich ksiąg liturgicznych*. Po ośmiu latach został zwolniony z funkcji rektora kościoła w Ostrowie i powołany na stanowisko wicerektora w Seminarium Duchownym w Przemyślu. Funkcję tę pełnił przez trzynaście lat, tj. do 1991 r. Miał wówczas okazję przekonać się, jak władze komunistyczne werbowwały płatnych agentów i wysyłały ich na studia do Seminarium Duchownego, niszcząc ich w ten sposób nie tylko moralnie, ale i fizycznie. Przy ich pomocy nie tylko utrudniały normalne funkcjonowanie życia kleryckiego, ale nawet dokonały podpalenia auli w budynku seminaryjnym. 23 sierpnia 1991 r. abp Ignacy Tokarczuk, pozostawiając mu nadal stanowisko wykładowcy w Wyższym Seminarium Duchownym, mianował go dyrektorem Wydawnictwa Archidiecezjalnego, a 14 listopada tegoż roku – dyrektorem Instytutu Wyższej Kultury Religijnej w Przemyślu oraz filii w Jarosławiu, Krośnie i Sanoku.

Następnie, po przedstawieniu rozprawy habilitacyjnej pt. *Niedzielna służba Boża w kościołach parafialnych diecezji przemyskiej w pierwszej połowie XVIII wieku w świetle wizytacji biskupich*, Rada Wydziału Teologii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, uchwałą z dnia 17 listopada 1993 r., przyznała mu stopień naukowy doktora habilitowanego nauk teologicznych w zakresie liturgiki, co następnie zostało zatwierdzone przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych. Ks. dr hab. Władysław Głowa odtąd został zatrudniony na stanowisku adiunkta w Katedrze Liturgiki Wy-

działu Teologicznego Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, a od lutego 1996 r. także w Katedrze Homiletyki. Następnie został mianowany kierownikiem Katedry Homiletyki. Funkcję tę pełni do tej pory, prowadząc również wykłady z liturgiki. W 1997 r. Senat Akademicki Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego zatrudnił go na stanowisku profesora nadzwyczajnego na okres pięciu lat, tj. do 30 czerwca 2002 r., w styczniu 2001 r. nadał mu tytuł profesora nauk teologicznych, a w czerwcu 2002 r. stanowisko profesora zwyczajnego. Ponadto od września 2001 r. aż do 2005 r. pełnił funkcję dyrektora Instytutu Liturgiczno-Homiletycznego. 30 maja 2005 r. nastąpiło połączenie Instytutu Liturgiczno-Homiletycznego z Instytutem Pastoralno-Katechetycznym – powstał Instytut Teologii Pastoralnej, a ks. prof. Władysław Głowa został wybrany jego dyrektorem. Warto także dodać, że we wrześniu 2004 r. Ksiądz Profesor został odznaczony przez Prezydenta RP Krzyżem Kawalerskim Odrodzenia Polski „Polonia Restituta”

I. DZIAŁALNOŚĆ NAUKOWO-BADAWCZA

Ks. prof. dr hab. Władysław Głowa, kierownik Katedry Homiletyki w Instytucie Teologii Pastoralnej KUL i dyrektor tegoż Instytutu, legitymuje się bogatym dorobkiem naukowym. Od 1970 r. włączył się twórczo w proces udostępniania wiernym skarbów odnowionej liturgii II Soboru Watykańskiego. Zarówno jej nowy kształt i treść, modele celebracji dawnych, jak i współczesnych stały się tematem licznych opracowań Księdza Profesora. Tej dziedziny dotyczy osiem publikacji książkowych i około 100 artykułów, komunikatów naukowych, sprawozdań i recenzji oraz dziewięć książkowych pomocy duszpastersko-liturgicznych. Autor stoi na stanowisku, że w sprawowanym misterium liturgii dokonuje się budowanie Kościoła Zmartwychwstałego Chrystusa i kształtowanie ducha Jego członków. W swoich studiach i publikacjach naukowych Ksiądz Profesor stawia za cel ułatwić studentom, a także wspólnotom kościelnym i poszczególnym wiernym zrozumienie rytmu liturgii i doświadczenie jej duchowego misterium. Zarówno publikacje naukowe, jak materiały duszpasterskie wydane przez Księdza Profesora mają na uwadze kształtowanie nowej świadomości religijnej w oparciu o skarbiec liturgii, która jest „szczytem i źródłem” życia chrześcijańskiego.

W swoich najnowszych książkach, nie wyłączając ostatniej publikacji: *Przepowiadanie o sakramentach w katechezie i w homilii* (Lublin 2001 ss. 384; współautorstwo z dr hab. Heleną Słotwińską, prof. KUL),, wydanej już po

uzyskaniu tytułu naukowego profesora, sięga Autor do istotnego problemu kerygmatu homilijnego, bez którego nie można w świadomy, pobożny i czynny sposób przeżyć rzeczywistości sakramentalnych. Te znaki i narzędzia zbawienia, za których pośrednictwem Duch Święty rozlewa łaskę Chrystusa-Głowy w Kościele, będącym Jego Ciałem, mogą być rozdzielane tylko tym, którzy usłyszeli słowo Boże i odpowiedzieli na nie żywą wiarą. Dlatego zarówno przepowiadanie homilijne, jak katecheza liturgiczna zakładają zrozumienie ekonomii sakramentalnej i doświadczenia spotkania z Chrystusem zbawiającym człowieka. W najnowszej publikacji Księdza Profesora znajdujemy omówienie natury znaków sakramentalnych oraz praktycznych reguł ewangelizacyjnych, które winny być uwzględniane w przepowiadaniu o sakramentach, w katechezie i homilii. Książka pomaga, zarówno liturgiście, homilecie jak i katechecie, tak wykorzystywać teksty biblijne, liturgiczne, a także same obrzędy, znaki i symbole w przepowiadaniu sakramentalnym, by ukazać prawdę teologiczną o tych źródłach łaski, które przyczyniają się do budowy Kościoła i duchowej tożsamości ucznia Chrystusa, podejmującego zadanie świadectwa o zmartwychwstałym Panu we współczesnym świecie.

Po zaangażowaniu w KUL-u w Katedrze Homiletyki Ksiądz Profesor realizuje własny program badań, określony problematyką przepowiadania homilijnego w liturgii. W sumie w bloku badań liturgicznych i homiletycznych powstało u Niego ponad sto prac magisterskich oraz szesnaście doktratów na specjalizacji homiletycznej.

Ks. prof. dr hab. W. Głowa zgromadził bogaty dorobek naukowy w zakresie dwu dziedzin teologicznych: liturgiki i homiletyki. Stosuje On zasady metodologii naukowej tak w swoich samodzielnych opracowaniach, jak również w pracach realizowanych pod Jego kierunkiem.

Od czasu zdobycia 25 stycznia 2001 r. tytułu naukowego profesora nauk teologicznych wydał dwie nowe książki, opublikował kilkanaście artykułów i dziesięć przyczynków naukowych, wzbogacając wcześniejszy dorobek naukowy, składający się z siedmiu książek, dziewięciu podręczników pomocy duszpasterskich i około stu innych publikacji. Przez cały czas swojej pracy naukowej wykazuje się znaczną dynamiką w powierzanych Mu przez władzę kościelną własnej diecezji przemyskiej i Wydział Teologii KUL zajęciach dydaktycznych, formach kształcenia teologicznego laikatu i duchownych oraz umiejętności pracy naukowej z zespołami ludzkimi.

Należy również podkreślić, że Ksiądz Profesor, od 1970 r. jako wykładowca w Seminarium Duchownym w Przemyśle, uczestniczył we wszyst-

kich Spotkaniach Wykładowców Liturgiki w Ośrodkach Uniwersyteckich, Akademiach, Wydziałach Teologicznych, Wyższych Seminariach Duchownych w Polsce, a na wielu z nich wygłaszał referaty programowe (np. *Tereny zagrożone obecnego „Ordo Missae”*; *Ćwiczenia praktyczne z liturgiki*; *Odnowa liturgii w Seminariach Duchownych*; *Niedziela dniem wspólnoty*; *Błogosławieństwa przedmiotów kultu religijnego*; *Ćwiczenia z liturgiki*). Brał też udział w wielu sympozjach naukowych organizowanych przez Katedrę Liturgiki KUL w Lublinie, jak i przez Studium Homiletyki PAT w Krakowie (na przykład: podczas IV Sympozjum Homiletycznego, 24-25 października 1996 r., wygłosił referat pt. *Racje słuchania Słowa*; na sympozjum mariologicznym „Trójca Święta a Maryja”, Częstochowa – Jasna Góra, 6-8 września 1999 r., wygłosił referat *Maryja i Trójca Święta w „homiliach” Liturgii Godzin*; na sympozjum „Liturgia Godzin w życiu osób konsekrowanych, Częstochowa – Jasna Góra, 21-23 października 1999 r., wygłosił referat *Celebracja Liturgii Godzin i ich umiejscowienie w czasie*), w sympozjach organizowanych przez Przewodniczącego Komisji Episkopatu Polski do Spraw Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów (np. sympozjum na temat przygotowania do wprowadzenia katechumenatu w diecezjach, Sandomierz, 16-17 września 1996 r.) oraz w sympozjach na szczeblu diecezjalnym (np. na sympozjum „Parafia Roku 2000 – współpraca duchowieństwa z laikiem w ewangelizacji wspólnoty parafialnej”, Jarosław, 25-26 września 1998 r., wygłosił referat *Współpraca duchowieństwa z laikiem w ewangelizacji parafii przez liturgię*).

Od pierwszych lat wykładania liturgiki w przemyskim Seminarium Duchownym Ksiądz Profesor prowadził także seminaria i proseminaria z wykładanego przedmiotu, które zawsze cieszyły się wielkim zainteresowaniem. Cały czas współpracował z Katedrą Liturgiki KUL, a od 1987 r., z upoważnienia Rady Wydziału Teologii KUL, kierował samodzielnie pracami z zakresu liturgiki. Do tej pory pod Jego kierunkiem powstało ponad sto prac magisterskich i licencjackich. Dla kilkudziesięciu prac magisterskich, zarówno z liturgiki jak i z homiletyki, był recenzentem. Recenzował prace doktorskie z liturgiki i homiletyki oraz dwie prace habilitacyjne w PAT w Krakowie. Napisał także jedną recenzję profesorską. Dla szesnastu prac doktorskich, które zostały obronione, był promotorem, a dla ośmiu następnym, którymi kieruje, jest już rozpoczęty przewód doktorski.

Ponadto przez czas istnienia w Rzeszowie filii PAT z Krakowa wykładał tam przedmioty liturgiczne. Dojeżdżał także przez pięć lat z wykładami z liturgiki do Instytutu Wyższej Kultury Religijnej w Stalowej Woli, a póź-

niej wykładał liturgikę na IWKR w Przemyślu, Krośnie i Sanoku. Ten sam przedmiot wykładał w Kolegium Katechetycznym i w Instytucie Muzyki Sakralnej w Przemyślu.

W 1970 r. brał udział w szkoleniu duchowieństwa w diecezji przemyskiej z zakresu liturgiki i duszpasterstwa liturgicznego w ramach Kongregacji Rejonowych. Od 1994 r. należy do Komisji Synodalnej do Spraw Liturgii, a w 1996 r. został mianowany konsultorem w Komisji do Spraw Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów.

Od czasu podjęcia wykładów w Instytucie Teologicznym w Przemyślu, tj. od 1970 r., ks. prof. Władysław Głowa jest członkiem tamtejszego Koła Teologicznego. Na sesjach tego Koła, odbywających się regularnie jeden raz w miesiącu, kilkakrotnie wygłaszał referaty naukowe z dziedziny liturgiki. Uchwałą Zarządu Polskiego Towarzystwa Teologicznego w Krakowie dnia 14 kwietnia 1994 r. został przyjęty do grona tegoż Towarzystwa. Pięć lat później, 7 września 1999 r., został członkiem korespondentem Polskiego Towarzystwa Mariologicznego. Ponadto od wielu już lat jest członkiem Towarzystwa Naukowego KUL i wiceprzewodniczącym Towarzystwa Liturgistów Polskich.

Był także wykładowcą w Licencjackim Teologicznym Studium Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego w Spiskiej Kapitulce, a także w Katolickim Uniwersytecie w Rużomberku (Katolícka univerzita v Ružomberk) oraz na Wydziale Teologicznym (Gréckokatolícka bohoslovecká fakulta) w Preszowskim Uniwersytecie (Prešovská univerzita) w Preszowie na Słowacji.

II. DZIAŁALNOŚĆ DYDAKTYCZNA, WYCHOWAWCZA I ORGANIZACYJNA

Ks. prof. Władysław Głowa pracę dydaktyczną rozpoczął we wrześniu 1970 r. po uzyskaniu wcześniej (12 czerwca 1969 r.) dyplomu magistra teologii (specjalizacja: teologia pastoralna, kierunek homiletyczno-liturgiczny) w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Po rozpoczęciu na tej Uczelni studiów doktoranckich ówczesny ordynariusz przemyski, bp Ignacy Tokarczuk, zlecił mu, od września 1970 r., prowadzenie wykładów i seminarium naukowego z liturgiki w Instytucie Teologicznym w Przemyślu. Były to lata wprowadzania w życie uchwał II Soboru Watykańskiego, a szczególnie tych, które dotyczyły liturgii Kościoła.

Po uzyskaniu w 1974 r. stopnia doktora mógł jeszcze bardziej być przydatny w kształceniu i formowaniu alumnów przemyskiego Seminarium Duchownego. Kapłani kończący studia filozoficzno-teologiczne w Przemyślu byli bardzo dobrze przygotowani do studiów doktoranckich w zakresie liturgiki. Oprócz wykładów prowadził seminaria naukowe z liturgiki. W niektórych latach – co potwierdzają dokumenty w Dziekanacie Wydziału Teologii KUL – stopnie magisterskie z liturgiki zdobywało 20-30 diakonów Seminarium Duchownego z Przemyśla.

Cały czas współpracując z Katedrą Liturgiki KUL, od 1987 r., z upoważnienia Rady Wydziału Teologii, kierował już samodzielnie pracami z zakresu liturgiki. Do tej pory pod jego kierunkiem powstało ponad sto prac magisterskich i licencjackich.

Książk Profesor opracował podręcznik *Śłużba Boża* (Lubaczów 1986, ss. 820) dla alumnów VI roku studiów i jako pomoc dla prowadzenia nabożeństw parafialnych. Podzielony na cztery części, zawiera zarówno pouczenia, jak i gotowe teksty z zakresu Mszy świętej (cz. I), Sakramentów świętych (cz. II), Liturgii Godzin (cz. III) oraz Nabożeństw i Modlitw (cz. IV).

Był również współautorem podręcznika wydanego przez środowisko krakowskie (PAT) pt. *Liturgia Uświęcenia Czasu* (red. W Świerzawski, Kraków 1984) dla alumnów roku V (jego artykuł *Historia i teologiczna myśl poszczególnych Godzin* na s. 51-110).

Kolejne cztery podręczniki to: *Znaki i symbole w liturgii* (Przemyśl 1995 ss. 219), *Modlitwa liturgiczna – Liturgia Godzin* (Przemyśl 1996 ss. 245), *Eucharystia. Msza Święta i Kult Tajemnicy Eucharystycznej poza Mszą Świętą* (Przemyśl 1997 ss. 319), *Liturgia źródłem i miejscem przepowiadania* (Przemyśl 1999 ss. 382). Ponadto jest współautorem, z dr hab. Heleną Słotwińską, prof. KUL, bardzo cennej publikacji pt. *Przepowiadanie o sakramentach w katechezie i w homilii* (Przemyśl–Lublin 2001 ss. 384).

Jako pomoce duszpasterskie dla alumnów i kapłanów wydał *Ceremoniał ministrancki* (Przemyśl 1977 ss. 109) i materiały formacyjne dla kandydatów na lektorów *Zanim Pan przemówi przez ciebie w świętym Zgromadzeniu* (Przemyśl 1981 ss. 236).

Dwukrotnie wydawał brewiarz dla katolików świeckich *Modlitwa codzienna Ludu Bożego* (Wyd. 1. Lubaczów 1987 – nakład 20 tys. egzemplarzy; Wyd. 2. Lubaczów 1989 – nakład 20 tys. egzemplarzy) z myślą o formacji małych grup modlitewnych, ministrantów, lektorów, scholi liturgicznych i rodzin.

Wychodząc naprzeciw zapotrzebowaniu na modlitewnik dla rozwijającego się w diecezji przemyskiej ruchu pielgrzymkowego, wydał modlitewnik *Jezus Drogą* (Wyd. 1. Lubaczów 1985 ss. 688 – nakład 20 tys. egzemplarzy; Wyd. 2. Lubaczów 1989 ss. 544 – nakład 26 tys. egzemplarzy).

Ponadto dla czcicieli Najświętszego Sakramentu wydał modlitewnik eucharystyczny *Uwielbiamy Pana* (Lubaczów 1990 ss. 318 – nakład 20 tys. egzemplarzy), a dla dzieci i młodzieży modlitewnik *W górę serca* (Przemyśl 1991 ss. 308 – nakład 40 tys. egzemplarzy). Ten ostatni został uznany przez Komisję Nauki Chrześcijańskiej w Przemyślu za obowiązkowy modlitewnik dla dzieci przygotowujących się do Pierwszej Komunii Świętej.

Od 1978 r., gdy zmodyfikowano wakacyjne praktyki duszpasterskie, kierował bez przerwy aż do 2002 r. praktykami z liturgiki, jakie odbywają alumni po IV i V roku studiów teologicznych. Kierował także praktykami liturgicznymi odbywanymi w ciągu roku przez alumnów IV i V roku studiów.

Przez wiele lat przewodniczył także Kołu Miłośników Liturgii „Iesum Quaerentes”, jakie istniało w Seminarium Duchownym w Przemyślu, a którego głównym celem było szukanie Chrystusa w modlitwie liturgicznej oraz zgłębianie dokumentów (głównie liturgicznych) II Soboru Watykańskiego i dokumentów posoborowych. Potem również służył radą i pomocą w organizowaniu przez to Koło gazetek i wystaw.

Przez trzynaście lat pełnił funkcję wicerektora w Seminarium Duchownym w Przemyślu, był wychowawcą wielu „roczników” alumnów, organizował życie liturgiczne w tym Seminarium, był także odpowiedzialny za liturgię w katedrze przemyskiej. Od 1970 r., będąc wykładowcą liturgiki w Instytucie Teologicznym w Przemyślu, prawie każdego roku dwukrotnie przez przeszło dwadzieścia lat wygłaszał referaty z zakresu formacji liturgicznej i duszpasterskiej dla duchowieństwa diecezji przemyskiej.

Będąc przewodniczącym Diecezjalnej Komisji do Spraw Liturgii i Duszpasterstwa Liturgicznego, organizował liturgię nabożeństw centralnych, a w 1991 r. także nabożeństwo pod przewodnictwem Ojca Świętego w Rzeszowie i w Przemyślu oraz w Krośnie i Dukli, w 1998 r. Przygotował również koronację trzech obrazów: w Wielkich Oczach, Haczowie i Jaśliskach.

W związku z kanonizacją bł. Jana z Dukli opracował program formacji Służby Liturgicznej – dziewięciomiesięczną nowenną tematyczną i wydał modlitewnik *Św. Janie z Dukli módl się za nami* (Dukla 1997).

Jako dyrektor Instytutu Wyższej Kultury Religijnej w Przemyślu, w Krośnie i w Sanoku, był organizatorem tego Instytutu, odpowiadał za formację duchową jego członków i równocześnie wykładał liturgikę.

W 1995 r. przewodniczył „Wspólnocie Synodalnej” istniejącej przy Seminarium Duchownym w Przemyślu.

Od 1994 r. należał do Komisji Synodalnej do Spraw Liturgii, a od 1966 został mianowany konsultorem w Komisji do Spraw Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów.

W 1995 r. zorganizował i wspólnie z innymi członkami Diecezjalnej Komisji do Spraw Liturgii i Duszpasterstwa Liturgicznego przeprowadził formację fotografów i kamerzystów z archidiecezji przemyskiej.

III. DZIAŁALNOŚĆ DUSZPASTERSKA

Ks. prof. dr hab. Władysław Głowa, począwszy od przyjęcia sakramentu święceń 21 czerwca 1964 r., był duszpasterzem. Najpierw jako wikariusz pracował przez dwa lata w parafii Majdan Królewski w obecnej diecezji sandomierskiej. W tym czasie proboszczem w tej parafii i równocześnie dziekanem raniżowskim (po śmierci ks. prałata Stanisława Sudoła, proboszcza z Dzikowca) był ks. prałat Wojciech Szpytma. Od czasu podjęcia studiów, tj. od 1966 r., służył posługą duszpasterską w Kole Naukowym Teologów KUL i w duszpasterstwie akademickim. Po uzyskaniu tytułu magistra teologii w 1970 r. został mianowany najpierw rektorem kościoła pod wezwaniem św. Marii Magdaleny w Ostrowie koło Przemyśla, a następnie proboszczem ustanowionej tamże parafii i funkcję tę pełnił aż do powołania go w 1986 r. na stanowisko wicerektora Seminarium Duchownego w Przemyślu. W 1996 r. został mianowany proboszczem w parafii pod wezwaniem Świętej Trójcy w Leżajsku i równocześnie dziekanem leżajskim (od 2004 r. dziekanem Leżajsk I). Funkcje te pełnił do czerwca 2005 r. Na własną prośbę zrezygnował z obowiązków proboszcza i dziekana w Leżajsku, poświęcając cały swój czas pracy naukowej i dydaktycznej na Wydziale Teologii KUL.

Należy zauważyć, że ks. prof. dr hab. Władysław Głowa oprócz pracy duszpasterskiej, związanej z funkcją proboszcza i dziekana, od 1974 r. dał się poznać, szczególnie w diecezji przemyskiej, jako rekolekcjonista. Pierwsze dwie serie rekolekcji wygłosił w 1974 r. dla maturzystów zgromadzonych na rekolekcjach zamkniętych w Jarosławiu u Sióstr Dominikanek [1-2]. Następne rekolekcje dla maturzystów ks. Głowa prowadził w następujących miejscowościach: [3] Krasieczyn (1976), [4] Krasieczyn (1977), [5] Krasieczyn (1978), [6] Przemyśl, u Sióstr Felicjanek (1978), [7] Krasieczyn (1979), [8] Krasieczyn (1979 – druga seria), [9] Przemyśl,

u Sióstr Felicjanek (1979), [10] Krasieczyn (19-22 stycznia 1980 r.; grupa liczyła 94 osoby, pomocą służyli alumni Seminarium Duchownego w Przemyślu Michał Mierzwa i Ryszard Brzyski oraz siostra Ancilla, służebniczka NMP), [11] Przemyśl, u Sióstr Felicjanek (3-6 lutego 1980 r.; grupa maturzystów w liczbie 54 osób z Technikum Gastronomicznego i z Liceum Ekonomicznego, a pomocą służyli ci sami dwaj alumni: Michał Mierzwa i Ryszard Brzyski), [12] Przemyśl, u Sióstr Felicjanek (27-30 stycznia 1981 r.; 40 uczestników z Liceum Medycznego, 1 osoba z Liceum Ogólnokształcącego I i 3 osoby z Liceum Ogólnokształcącego II), [13] Krasieczyn (12-15 lutego 1981 r.; 46 uczestników z Technikum Ekonomicznego; tylko dwóch chłopców, a jeden z nich, Stanisław Walter, wstąpił po maturze do Seminarium Duchownego w Przemyślu i otrzymał sakrament święceń), [14] Przemyśl, u Sióstr Serafitek z ul. Reymonta 12 (12-14 lutego 1988 r.; uczestniczyło 14 osób, pomocą służyła siostra Kinga).

Oprócz tych rekolekcji Ksiądz Profesor wygłosił jeszcze wiele innych serii rekolekcji „specjalistycznych” Są to:

- ✧ Rekolekcje dla katechetek: [15] Przemyśl (22-25 sierpnia 1982 r.).
- ✧ Rekolekcje powołaniowe: [16] Prałkowce koło Przemyśla, u Sióstr Służebniczek NMP Niepokalnie Poczętej (3-5 lutego 1983 r.).
- ✧ Rekolekcje ewangelizacyjne: [17] Przemyśl, parafia pw. Świętej Trójcy (16-21 grudnia 1984 r.).
- ✧ Rekolekcje eucharystyczne (40-godzinne Nabożeństwo): [18] Przemyśl, parafia pw. Świętej Trójcy (10-12 września 1986 r.), [19] Orzechówka (25-27 października 1987 r.), [20] Jarosław, parafia pw. Chrystusa Króla (19-21 listopada 1987 r.), [21] Łeki Strzyżowskie (3-7 września 1988 r.), [22] Krościenko Wyżne (10-13 listopada 1988 r.), [23] Babice nad Sanem (5-8 lutego 1989 r.), [24] Przeworsk – Fara (24-27 lutego 1990 r.), [25] Blizne (27-30 października 1991 r.), [26] Jarosław, OO. Dominikanie (18-22 grudnia 1991 r.), [27] Brzozów (1-3 marca 1992 r.).
- ✧ Rekolekcje dla Studium Organistowskiego: [28] Przemyśl, parafia pw. Świętej Trójcy (14-16 stycznia 1992 r.).
- ✧ Rekolekcje dla kapłanów: [29] Zakopane (19-22 września 1994 r.; uczestniczyło 75 osób), [30] Zboiska (9-12 października 1994 r.; uczestniczyło 20 osób z okolic Sanoka i Rymanowa).
- ✧ Rekolekcje dla sióstr zakonnych: [31] Warszawa-Chorzówka (12-19 marca 1995 r.).
- ✧ Rekolekcje dla młodzieży: [32] Przemyśl, Katedra (1995 r.).
- ✧ Rekolekcje dla studentów: [33] Rzeszów, u Księży Saletynów (1978).

- ✧ Dni skupienia: [34] Leżajsk, bazylika OO. Bernardynów – dla samorządowców z Ziemi Leżajskiej (20 grudnia 1998 r.), [35] Leżajsk, bazylika OO. Bernardynów – dla lekarzy (31 stycznia 1999 r.).
 - ✧ Seminaria oświatowe: [36] Leżajsk – dla policji (26 kwietnia 1999 r.), [37] Leżajsk – dla nauczycieli (15 maja 1999 r.).
- Najczęstszą jednak formą duszpasterstwa rekolekcyjnego Księdza Profesora były rekolekcje parafialne. Wygłosił je w następujących miejscowościach:
- ✧ Rok 1978-1979: [38] Medyka, [39] Siedliska koło Dynowa, [40] Buszkowice, [41] Nehrybka, [42] Jasionów, [43] Rzeszów, parafia pw. św. Judy Tadeusza, [44] Rzeszów-Drabinianka (obecnie parafia katedralna), [45] Wygarki, [46] Brzostek, [47] Wólka Grodziska, [48] Pogwizdów – przygotowanie parafii do Nawiedzenia Matki Bożej w Jej Jasnogórskiej Ikonie, [49] Brzoza Stadnicka – przygotowanie parafii do Nawiedzenia Matki Bożej w Jej Jasnogórskiej Ikonie, [50] Żoźnia – przygotowanie parafii do Nawiedzenia Matki Bożej w Jej Jasnogórskiej Ikonie, [51] Fredropol, [52] Handzlówka, [53] Święte, [54] Bachórz, [55] Krzywca, [56] Tarnawiec (Kuryłówka).
 - ✧ Rok 1980: [57] Rybotycze z dojazdem do Wiarskiej Wsi (1-5 marca), [58] Kalników (9-12 marca), [59] Iwonicz (16-19 marca), [60] Zagórz (21-25 marca), [61] Przemyśl, parafia pw. Świętej Trójcy (26-28 marca), [62] Łukowe (29 marca – 1 kwietnia).
 - ✧ Rok 1981: [63] Medyka (21-25 marca), [64] Dubiecko (4-9 kwietnia).
 - ✧ Rok 1982: [65] Babice i dojazd do Bachowa (21-23 lutego), [66] Kopytowa (7-9 marca), [67] Majdan Królewski (14-17 marca), [68] Jarosław, parafia pw. Chrystusa Króla (20-25 marca), [69] Przemyśl, parafia pw. Świętej Trójcy (28 marca – 3 kwietnia), [70] Milcza (3-7 kwietnia).
 - ✧ Rok 1983: [71] Jarosław – Dolnoleżajskie (26 lutego – 1 marca), [72] Kłyżów (6-9 marca), [73] Besko (12-16 marca), [74] Rokietnica (20-23 marca), [75] Cisna (26-29 marca), [76] Jarosław, parafia pw. NMP Królowej Polski (8-11 grudnia).
 - ✧ Rok 1984: [77] Kuńkowce (4-6 marca), [78] Gogołów (10-14 marca), [79] Przemyśl-Kazanów (17-22 marca), [80] Świętoniowa (24-27 marca), [81] Sanok, parafia pw. Chrystusa Króla (31 marca – 4 kwietnia), [82] Kraczkowa (7-10 kwietnia), [83] Sośnica (9-12 grudnia).
 - ✧ Rok 1985: [84] Święcany (20-24 lutego), [85] Przemyśl-Błonie (3-7 marca), [86] Myczkowce (15-18 marca), [87] Budy Łańcuckie (22-25 marca).

- ✧ Rok 1986: [88] Wyszatyce (22-25 lutego), [89] Blizne (1-4 marca), [90] Stubno (8-11 marca), [91] Brzoza Stadnicka (13-16 marca), [92] Łañcut, parafia pw. św. Stanisława Biskupa (15-19 marca; razem z ks. S. Potockim), [93] Lubaczów, parafia pw. św. Michała (23-26 marca), [94] Żołyńia (14-16 grudnia), [95] Jarosław, Fara (20-22 grudnia).
- ✧ Rok 1987: [96] Harta i równocześnie w kościele dojazdowym w Harcie Górnej (14-17 marca), [97] Przemyśl, Katedra (28 marca – 3 kwietnia), [98] Haczów (5-9 kwietnia), [99] Przemyśl-Kmiecie (19-21 grudnia).
- ✧ Rok 1988: [100] Frysztak (4-8 marca), [101] Korczyna (12-15 kwietnia).
- ✧ Rok 1989: [102] Jurowce (4-7 marca), [103] Strzyżów (12-18 marca).
- ✧ Rok 1990: [104] Bachórzec (17-20 marca), [105] Zgłobień (31 marca – 4 kwietnia), [106] Krosno, Fara (7-11 kwietnia).
- ✧ Rok 1991: [107] Drohojów (2-4 marca), [108] Głojсце (9-12 marca), [109] Ustrzyki Dolne (16-20 marca), [110] Jasionka koło Rzeszowa (23-26 marca).
- ✧ Rok 1992: [111] Jasienia Rosielna (21-24 marca), [112] Zręcin (28 marca – 1 kwietnia), [113] Radymno (4-7 kwietnia).
- ✧ Rok 1993: [114] Przemyśl, Katedra, [115] Jedlice.
- ✧ Rok 1994: [116] Krzemienia (19-23 lutego), [117] Łañcut-Podzwierzyńiec (6-9 marca), [118] Hadle Szklarskie (13-15 marca), [119] Sanok, parafia pw. Przemienienia Pańskiego (20-25 marca).
- ✧ Rok 1995: [120] Sandomierz, Katedra (24-28 marca), [121] Biało-brzegi z dojazdem do Korniaktowa (29 marca – 2 kwietnia), [122] Przysietnica z dojazdem do Przysietnicy Górnej (4 marca – 6 kwietnia), [123] Węgierka z dojazdem do Woli Węgierskiej (7-10 kwietnia), [124] Leżajsk, Fara (16-19 grudnia).
- ✧ Rok 1996: [125] Pikulice (21-25 lutego), [126] Bzianka (14-17 marca), [127] Kuńkowce (24-27 marca).
- ✧ Rok 1998: [128] Stare Miasto (27-30 marca).
- ✧ Rok 2005: [129] Przemyśl-Kazanów (16-18 grudnia).

Ponadto w dwóch parafiach ks. prof. W. Głowa przeprowadził misje: [130] Budziwój (23-30 kwietnia 1989 r., razem z ks. B. Żońnierczykiem), [131] Budziwój (22-29 kwietnia 1990r., renowacja misji, razem z ks. B. Żońnierczykiem), [132] Trzciana koło Rzeszowa (17-27 maja 1992 r., razem z ks. Z. Jańcem), [133] Trzciana koło Rzeszowa (maj 1993 r., renowacja misji, razem z ks. Z. Jańcem).